

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Dato: 17. april 2008
Kontor: Internationalt Kontor
J.nr.: 2008/4012-25

Besvarelse af spørgsmål nr. 493 stillet af Folketingets udvalg til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 25. marts 2008 (Alm. Del).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes redegøre for, hvilken kompetence EF-domstolen efter de gældende regler har til at fortolke Dublinkonventionen præjudicielt for medlemslandene, herunder hvilken betydning dette har for dansk ret, samt hvordan denne kompetence forholder sig til Dublinkonventionens hjemmelsgrundlag”.

Svar:

Dublin-konventionen af 15. juni 1990 om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, blev afløst af Rådets forordning nr. 343 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en medlemsstat (Dublin-forordningen). Dublin-forordningen er vedtaget med hjemmel i EF-Traktatens artikel 61, stk. 1, nr. 1, litra a.

Da Danmark i medfør af artikel 1 og 2 i Protokollen om Danmarks Stilling ikke deltog i vedtagelsen af Dublin-forordningen, som ikke er bindende for Danmark og ikke finder anvendelse i Danmark, undertegnede Danmark den 13. marts 2005 en aftale med EU om blandt andet fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat (parallelaf tale mellem EU og Danmark om Dublin-forordningen). Parallelaftalen om Dublin-forordningen trådte i kraft i Danmark den 1. april 2006 med en ændring af udlændingeloven (§ 29 a).

For så vidt angår EF-Domstolens almindelige kompetence i forbindelse med præjudicielle forelæggelser fremgår det af artikel 234, 1. afsnit, litra b), i EF-Traktaten, at EF-Domstolen

har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner og ECB. Det fremgår endvidere af EF-Traktatens artikel 234, 2. afsnit, at nationale domstole, hvis afgørelser kan ankes til højere retsinstanser, selv skønner, om en præjudiciel forelæggelse er nødvendig for at afgøre spørgsmålet. Derimod har nationale domstole, hvis afgørelser efter nationale retsregler ikke kan ankes, en pligt til at forelægge sagerne præjudicielt for EF-Domstolen, jf. artikel 234, 3. afsnit.

Formålet med at forelægge sager præjudicielt for EF-Domstolen er at sikre, at EU-retten anvendes korrekt, og de nationale domstole er forpligtet til at anvende EF-domstolens præjudicielle afgørelse i en konkret sag.

EF-domstolens almindelige kompetence gælder dog ikke fuldt ud i forhold til fortolkningen af Dublin-forordningen, der er vedtaget med hjemmel i EF-Traktatens afsnit IV. Det fremgår således af artikel 68, stk. 1, i EF-Traktaten, at såfremt et spørgsmål om fortolkningen af EF-Traktatens afsnit IV eller om gyldigheden eller fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner på grundlag af dette traktatafsnit rejses under en retssag ved en national ret, hvis afgørelser er endelige, skal denne ret, hvis den *skønner*, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, anmode EF-Domstolen om at afgøre spørgsmålet præjudicielt. Adgangen til at forelægge et spørgsmål præjudicielt tilkommer således alene de nationale retter i sidste instans og vurderingen af, hvorvidt dette skal ske, er baseret på de nationale retters skøn.

Det fremgår endvidere af artikel 68, stk. 3, i EF-Traktaten, at Rådet, Kommissionen eller en medlemsstat kan anmode EF-domstolen om at afgøre spørgsmål om fortolkningen af afsnit IV i EF-Traktaten eller af sekundære retsakter udstedt på grundlag heraf.

For så vidt angår EF-Domstolens kompetence i forhold til Danmarks anvendelse af Dublin-forordningen følger det af artikel 6, stk. 1, i parallelaftalen mellem EU og Danmark om Dublin-forordningen, at når der rejses et spørgsmål vedrørende fortolkningen af aftalens gyldighed eller fortolkning i forbindelse med en verserende sag ved en dansk ret, anmoder denne ret EF-Domstolen om at træffe afgørelse herom, når en ret i en anden EU-medlemsstat under de samme omstændigheder skulle gøre dette med hensyn til blandt andet Dublin-forordningen samt gennemførelsesbestemmelserne hertil.

EF-Domstolens kompetence til at afgøre spørgsmål vedrørende Dublin-forordningens gyldighed eller fortolkning i medfør af parallelaftalen mellem EU og Danmark om Dublin-forordningen, er således i overensstemmelse med bestemmelserne i EF-Traktatens artikel 68, stk. 1 og 3.

Det fremgår videre af parallelaftalens artikel 6, stk. 5, at protokollen vedrørende statuten for De Europæiske Fællesskabers Domstol og dets procesreglement finder anvendelse.